04/01/2020

Μνήμη Οσίου Νικηφόρου του Λεπρού

/ Βίοι Αγίων

Ο Όσιος Νικηφόρος γεννήθηκε στα Χανιά, το 1890. Οι γονείς του, απλοί και ευλαβείς χωρικοί, πέθαναν ενωρίς και τον άφησαν ορφανό. Όταν σε ηλικία 13 ετών ξεκίνησε να εργάζεται σε κουρείο, εμφάνισε τα πρώτα σημεία της νόσου Χάνσεν, δηλ. της λέπρας. Ο κατά κόσμον Νικόλαος σε ηλικία 16 ετών έφυγε για την Αίγυπτο, λόγω του ότι τα σημάδια της ασθένειας του γίνονταν ολοένα και πιο εμφανή, και δεν ήθελε να κλειστεί στο νησί της Σπιναλόγκας, όπου απομόνωναν τότε τους λεπρούς.

Αργότερα, με τη μεσολάβηση ενός κληρικού, αναχώρησε από την Αλεξάνδρεια για το νησί της Χίου. Στη Χίο ο Νικόλαος έφθασε το 1914, σε ηλικία 24 ετών και εισήχθη στο λεπροκομείο, όπου σύχναζε στο εκκλησάκι του Αγίου Λαζάρου. Εκεί γνώρισε τον π. Άνθιμο Βαγιανό, τον μετέπειτα Άγιο Άνθιμο, ο οποίος αφού διείδε την αγάπη του για την Εκκλησία και την αφοσίωσή του στη μοναχική ζωή, τον έκειρε μοναχό και έλαβε το όνομα Νικηφόρος.

Ο Όσιος Νικηφόρος ζούσε με γνήσια υπακοή, αυστηρή νηστεία και εργαζόταν στον

κήπο του νοσοκομείου. Προσευχόταν τη νύχτα ώρες ατελείωτες, κάνοντας μετάνοιες αμέτρητες, προσπαθώντας να έχει καλή γνώμη για όλους τους ανθρώπους. Το 1957 μεταφέρθηκε με άλλους ασθενείς, στο Αιγάλεω στην Αθήνα. Εκεί γνώρισε τον πρώην λεπρό π. Ευμένιο, ο οποίος έγινε υποτακτικός του π. Νικηφόρου.

Πολλοί άνθρωποι συνέρρεαν στο ταπεινό κελλί του για να ωφεληθούν πνευματικά. Το πρόσωπο του, ενώ ήταν φαγωμένο από τα στίγματα της ασθένειας και τις πληγές, εντούτοις έλαμπε από το ανέσπερο φως της Αναστάσεως. Όσοι τον άκουγαν που έλεγε «Ας είναι δοξασμένο το Άγιο Όνομα του Κυρίου Ιησού», έπαιρναν μεγάλη χαρά.

Ο Όσιος Νικηφόρος εκοιμήθη στις 4 Ιανουαρίου του 1964. Τα Ιερά του Λείψανα, μετά την ανακομιδή, βρέθηκαν άφθαρτα και να ευωδιάζουν για την παρηγορία των ανθρώπων, με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος.